

**Черкаський інститут банківської справи
Університету банківської справи
Національного банку України (м. Київ)**

**БАНКІВСЬКА СИСТЕМА
УКРАЇНИ
В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ
ФІНАНСОВИХ РИНКІВ**

**ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ ТА ВИСТУПІВ
VI МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ**

20-21 жовтня 2011 р.

Рекомендовано до друку
вченою радою Черкаського
інституту
банківської справи УБС НБУ
(м. Київ)
протокол № 2 від 14 вересня
2011 р.

Черкаси, 2011

УДК 336.71 (477)
ББК 65.262 (4Укр)

Банківська система України в умовах глобалізації фінансових ринків: Матеріали VI Міжнародної науково-практичної конференції. 20-21 жовтня 2011 р. – Черкаси. Видавець Чабаненко Ю.А., 2011. – 396 с.

ISBN 978-966-493-455-5

Відповідальний за випуск: Гедз М. Й.

Конференція присвячена обговоренню стану та перспективам розвитку фінансово-кредитної системи України, визначенню першочергових завдань управління банківською діяльністю, а також напрямів та механізмів їх ефективного вирішення.

Головні напрями роботи конференції:

- роль банківської системи у забезпеченні економічного зростання;
 - проблеми методології та практики управління фінансами;
 - сучасні тенденції обліково-аналітичного забезпечення фінансових установ;
 - актуальні проблеми соціально-економічного розвитку України на сучасному етапі;
 - інформаційні системи і технології у фінансово-кредитній сфері.
- Моделювання, прогнозування та оптимізація економічних систем та процесів;
- соціально-філософські проблеми в економіці та освіті.

Погляди, висловлені в публікаціях, є виключно позицією авторів.

© Автори текстів, 2011 р.
© ЧІБС УБС НБУ, 2011 р.

на банківському ринку.

Сьогодні важко передбачити як зміниться робота банківської сфери після очікуваної інфляції чи прийняття законодавчої бази щодо обов'язкового страхування депозитів. Обидва фактори можуть бути стимулюючими щодо зберігання грошових коштів на депозитних рахунках, якщо населення буде довіряти банківському сектору і навпаки, якщо населення розцінить дані фактори як чергову спробу банків не виконувати свої зобов'язання. Населення України стає більш вимогливим щодо банківських продуктів.

УДК.338.5:336

Методи ціноутворення на банківські продукти

Людмила Дмитрівна ПАВЛЕНКО
асистент кафедри банківської справи
ДВНЗ «Українська академія банківської справи НБУ»

Ціноутворення є однією з важливіших ключових проблем ринкової економіки, виступаючи не тільки інструментом, але й важливим важелем управління. Тому від правильності обраного методу ціноутворення на банківські продукти буде залежати не тільки прибуток, а й подальший розвиток банку в цілому. Прагнення банків максимізувати прибуток пояснюється тим, що прибуток відображає не тільки результати всієї діяльності банку, а є одним з показників її ефективності, він є фінансовим ресурсом для банку.

Автори багатьох наукових праць, як вітчизняні так і зарубіжні, пропонують розглядати декілька основних методів ціноутворення. Основними підходами можна вважати ціноутворення на основі витрат та попиту та пропозиції. Але враховуючи вищезазначені напрями ціноутворення, потрібно акцентувати увагу на ринкові фактори, це достатньо актуально в сучасних умовах розвитку банківської системи та умовах зростання конкуренції між банками.

Отже, розробляючи цінову стратегію, банку необхідно вибрати для себе альтернативний метод ціноутворення: середні витрати плюс прибуток; на основі аналізу беззбитковості та забезпечення цільового прибутку; на основі

врахування відчутної цінності продукту; на основі врахування рівня поточних ринкових ставок; на основі аналізу взаємин із клієнтурою; «проникнення на ринок»; змінне ціноутворення та інші.

Метод ціноутворення «середні витрати плюс прибуток», банки застосовують його досить рідко, оскільки для цього необхідно постійно стежити за динамікою структури витрат, що звичайно пов'язано зі значними труднощами. Однак у сфері надання роздрібних банківських послуг цей метод нерідко застосовується. Недоліком методу є те, що до уваги не беруться такі важливі фактори: рівень попиту на банківський продукт; чутливість клієнтів до зміни рівня цін; рівень цін конкурентів. Отже, витратні методи ціноутворення дозволяють визначити лише вихідні точки для встановлення ринкових цін. Таким чином банк повинен використовувати метод ціноутворення, який не суперечив би цілям банку, а також враховував якомога більше ринкових факторів які впливають на формування ціни.

Метод ціноутворення на основі рівня поточних ринкових ставок є досить поширеним. Він припускає орієнтацію банку при встановленні цін на свої продукти на ті ціни, що діють на ринку.

Ціноутворення на основі рівня поточних ринкових ставок застосовується звичайно малими банками, які використовують стратегію «проходження за лідером». Однак в умовах жорсткої конкуренції з боку небанківських інститутів, які мають значно більш низькі операційні витрати, приймання банком стратегії «проходження за лідером» у встановленні цін не є доцільним. Але й цей метод не орієнтується на клієнта.

Ціноутворення застосовується банком у випадку, якщо він зацікавлений у встановленні цін на свої продукти на рівні, що перевищує традиційний для такого роду послуг. Успішне здійснення стратегії змінного ціноутворення можливе за наявності таких основних умов: значний рівень якості послуг; широка клієнтурна база банку; підвищення ціни не призводить до істотного скорочення обсягу операцій банку; зростання рівня цін не спонукає конкурентів до вживання певних дій; значний рівень цін підкреслює особливу якість банківських продуктів.

Ціноутворення на основі відчутної цінності продукту ґрунтується не на врахуванні витрат банку на надання послуги, а на врахуванні сприйняття її клієнтом. Якість, корисність і значимість банківської послуги для клієнта формують його ставлення до неї, а отже, і прийнятний рівень цін.

Вірно обрані банком методи та стратегії ціноутворення дозволяють йому стати одним із лідерів на ринку банківських продуктів і отримати максимальний прибуток.

УДК 336.717.3

Тенденции развития международных расчетных операций субъектов хозяйствования в Республике Беларусь

Ирина Алексеевна ПАНКОВЕЦ
ассистент кафедры банковского дела
УО «Полесский государственный университет» (г. Пинск, Беларусь)

В практике международной торговли с учетом взаимных интересов участников внешнеэкономических сделок расчеты осуществляются в различных формах – в виде банковского перевода, в порядке инкассо, аккредитива, акцепта векселя.

Самой распространенной формой является банковский перевод, инкассо применяется реже. Аккредитивная форма расчетов дает широкий выбор для субъекта хозяйствования в построении систем взаиморасчетов со своими контрагентами. Вышеуказанные формы отличаются друг от друга предпочтениями экспортера и импортера, а также функциями банков в проведении данных международных расчетов. Для каждой из них характерны свои преимущества и недостатки.

Анализируя ситуацию отечественных субъектов хозяйствования можно отметить, что свои предпочтения в большей степени они отдают банковскому переводу. Расчеты в форме инкассо и аккредитива более сложные в исполнении и дорогостоящие. Кроме того, значительная доля аккредитивной формы расчетов в импортных операциях вызвана, прежде всего, модернизацией, технологическим переоснащением и реконструкцией предприятий, созданием новых экспортно-ориентированных производств и,